

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

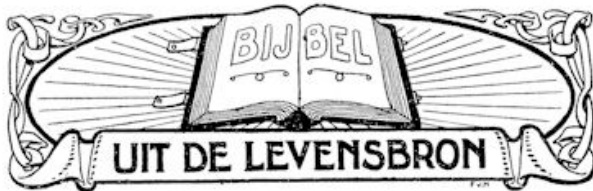
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: REDACTIE „MEISJESLEVEN” te BAARN — Uitgave: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

EEN BLIJVENDE HERINNERING.

..... en het was omtrent
de tiende ure.

Joh. 1:40b.

Daar zijn mensen, die U precies kunnen zeggen, wanneer zij bekeerd zijn. Ze weten den dag, het uur en de plaats nauwkeurig aan te geven.

Nu zal dit in een enkel geval misschien mogelijk zijn. Wanneer wij gered worden als een brandhout uit het vuur, wanneer wij, na een leven van zonde, zoo, plotseling, worden overgebracht uit de duisternis in het licht, dan is het misschien mogelijk, een zeker tijdstip aan te geven, een plaats te noemen.

God is vrijmachtig en Hij kan ons plotseling van een vijand een vriend doen worden, maar de gewone weg is wel in het leven der genade, dat er is een langzaam groeien, een onnaspeurbare ontwikkeling.

't Gaat er mee als met een zaadkorrel. Wij kunnen niet zeggen, wanneer 't groene sprietje uit den korrel te voorschijn komt, wij kunnen het zien, als het straks aan het licht komt, boven de aarde.

Zoo ook met het werk der genade in het hart van een mensch. Wij kunnen niet zeggen, wanneer het begint, wij kunnen het straks zien, als het openbaar wordt in belijdenis en wandel.

Van jongsaf zijn we onderwezen in de Schrift; we hoorden, toen we nog maar heel klein waren, reeds van Jezus, en later, bij het opgroeien, deden we eindelijk welbewust de besliste keuze, maar we weten niet, wanneer God voor het eerste door Zijn Woord en Geest aan ons hart is gaan arbeiden.

Dat is ook niet noodig.

Als we maar weten, dat we tot Jezus gekomen zijn; als we ons maar bewust zijn, dat God in ons hart gewerkt heeft en dat Hij ons aannam tot Zijn kinderen. Dat mogen we dan nooit, nooit vergeten. Daaraan moeten we altijd denken en de blijdschap, die we smaakten, toen we 't durfden uitspreken, dat wij het eigendom des Heeren geworden waren, moet zich als een licht spreiden over heel ons leven.

* *
*

Zie nu Johannes. Hij is zeker een van de twee discipelen geweest, die Jezus zijn gevolgd, zooals hij ons beschrijft in zijn evangelie.

Johannes de Dooper heeft het uitgeroepen: Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. Johannes is toen met Andreas des anderen daags den Heiland gevolgd.

En nu, zooveel jaren later, nu hij zijn evangelie schrijft, herinnert hij zich nog alles.

„En het was omtrent de tiende ure”, zegt hij. Nooit is hij vergeten, dat hij toen, op dien dag, met Jezus is meegegaan; hij herinnert zich elk woord, iedere omstandigheid; hij herinnert zich zelfs het uur. Zulk een onuitwischbaren indruk heeft dit eerste samenzijn met Jezus op Johannes gemaakt.

Denkt gij niet, dat die ontmoeting met Jezus de blijdschap van zijn leven is geworden?

't Is wel eens weer duister voor dezen discipel geweest en menigmaal, ook als hij héél dicht bij Jezus was, had zijn hart geen deel aan den Heiland, maar de blijdschap van die eerste ontmoeting is telkens weer zijn troost en zijn steun geweest.

Johannes deelt ons nergens mede, wanneer hij bekeerd is geworden. Hij vertelt ons alleen maar, dat die eerste ontmoeting met Jezus hem onvergetelijk was.

* *
*

Nu moeten wij ook allen, evenals Johannes, den Heiland ontmoeten en die ontmoeting moet ons onvergetelijk zijn.

Jezus komt ons wel tegemoet, als wij Hem willen naderen; zooals Hij ook de schroomvallige discipelen hielp, die Hem niets durfden vragen.

Hij komt ons tegen met Zijn aanbod van genade, met de verzekeringen van Zijn liefde en trouw.

Hij komt ons tegen duizend, duizend keer, des Zondags onder de bediening van het Woord, in de week onder het bijbellezen, onder ons gebed, in ons werk, op ons atelier, aan de ziekbedden, waarbij wij als verpleegster staan. Duizendmaal lieten wij Hem voorbijgaan, maar, zal het wel met ons zijn, dan moeten wij allen met Hem in persoonlijk contact komen.

Vergeet het niet: 't is niet voldoende, met Zijn Woord in aanraking te komen, met vrome menschen, met o zulke stichtelijke toespraken, maar wij moeten Jezus hebben. Hij bedient zich van Zijn Woord, van stichtelijke toespraken, van vrome menschen, maar wij moeten Hem zelf hebben en Hem alleen.

Wij moeten zóó met Hem in aanraking komen, dat we 't nooit weer kunnen vergeten, zóó, dat we daardoor met Hem in aanraking blijven. Er moet een onlosmakelijke band zijn tusschen Hem en ons.

Het is noodig, ook in onzen tijd, dat daarop wordt gewezen. Het is al zoo vanzelf voor velen van ons, dat wij ons bij de vrienden van Jezus aansluiten; het hoort nu eenmaal zoo, van jongsaf weten we niet anders.

Maar dat is niet voldoende. Daar moet tusschen Jezus en ons een levensgemeenschap zijn; Zijn leven moet als 't ware in ons overvloeien; doordat er een band is tusschen Hem en ons krijgen we immers deel aan Zijn Middelaarswerk, gaan wij met Hem in 't graf, staan wij met Hem op ten leven.

Zie, als we zóó met den Heiland in aanraking

komen, zorgt Hij zelf er voor, dat die levensgemeenschap tusschen Hem en ons er *blijft*. Wij zorgen daar niet voor. *Hij* doet het. *Wij* gaan van Hem heen, maar *Hij* haalt ons terug. Ja, als wij in zonde vallen, als wij heengaan naar een ver land, voelen we tóch weer dien onlosmakelijken band, herinneren we ons, dat wij tot Jezus kwamen, met Hem in gemeenschap traden. Wij herinneren ons onze blijdschap, onze liefde, ons geloof én onze hoop. Dan keeren we terug, om berouwvol aan Zijn voeten neer te knielen en dan danken we Hem, omdat Hij niet toestond, dat de band tusschen Hem en ons zou breken.

En het was omtrent de tiende ure.

O, 't doet er niet toe, of gij een uur kunt noemen, een dag of een jaar, als gij maar, evenals Johannes, weet, zeker *weet*, dat gij tot Jezus gekomen zijt. Al komt gij ook ter elfder ure, Hij wijst u niet af, maar stel uw gaan zoo lang niet uit. Kom tot Hem, terwijl ge nog zijt in de dagen van uw jeugd. Het is een groot voorrecht, Hem reeds in uw jeugd te ontmoeten.

Nu is het het goede uur voor u; *nu* is het de wel aangename tijd en de dag der zaligheid. Kom tot Jezus en vergeet dan in uw later leven nooit, met hoeveel liefde en goedheid gij door den Heiland ontvangen zijt, maar laat uw gaan tot Jezus u zijn tot een blijvende herinnering.

K.

XII.

Hannie was op weg naar Stien, toen ze mevrouw Duplessy met Frieda tegen kwam.

Eigenlijk was het mevrouw, die haar staande hield, hoewel Frieda met een lief lachje zei: „Hoe toevallig, Hannie. En hoe leuk!”

Maar Frieda mokte een klein beetje, omdat Hannie nog al eens bij Stien kwam, tegenwoordig, en haar daarvoor wat verwaarloosde.

Niet, dat zij zelve zoo trouw was aan Hannie. Ze had nu, terwijl de winter begonnen was, haar eerste groote partij bijgewoond, waar ze erg gevierd was, en waar ze ook kennis had gemaakt met meisjes, die haar beter aanstonden dan Hannie. Maar voor haar idee was 't zoo, dat zij wel Hannie mocht laten glippen, doch niet omgekeerd Hannie háár. Dat voelde ze zoo'n beetje als een beledi-